

Розділ 1

Це неначе сон. Може, це і є сон, чудовий сон... Вона дивиться мені в очі, а за її спиною — безкінечне біле світло полуденного сонця, помережане листям.

Я не пам'ятаю її імені, але ніколи не забуду обличчя.

— Я хочу бути з тобою завжди, — кажу. — І зістаритися разом із тобою.

— І вмерти в один день? — питає вона, грайливо схиливши голову.

— Вмирати я взагалі не хочу...

Нахиляюся, щоб поцілувати її у щоку, але останньої миті вона повертається, і я недоладно цілую в ніс. Вона залюбки сміється, закинувши голову й вигнувши свою прекрасну тонку шию. Хочу обійняти, та вона вмить випрочується й дуже серйозно дивиться на мене.

Розумію, що минув час, вона подорослішала і стала ще чарівніша...

Тоді знімаю зі своєї шиї хрестик. На білій емалі — тонкий золотий силует розіп'ятого Христа й дрібні личка янголів, сумно схилені долу... Ніжно надіваю на неї цей свій

подарунок, і вона притискає його долонею до грудей, усміхається... Але щось не так. Не можу збагнути, що саме... Пригортаю її до себе, зазираю у вічі, намагаючись розгледіти, що за тривога оселилась там, у глибині її погляду. Темні кола — звідки вони? А її губи... Білі — ані кровинки... Безкінечне біле світло позаду неї перетворюється на темну стіну втоптаній землі, поцяткованої поодинокими травинками. І вона падає на цю стіну, глухо вдаряється потилицею, — тому що я більше не тримаю її в обіймах.

Вона лежить на землі біля моїх ніг, а я з жахом дивлюся на свої руки, на них — кров...

Я здригнувся і прокинувся. Дрімота зморила мене лише на кілька секунд. Пристав у кримінальних справах, який сидів навпроти, так само дивився у вікно, — він і не помітив.

Екіпаж підкидало на брудній бруківці, що звивалася поміж борделів із перевіреною репутацією й украй сумнівними шинками та зайжджкими дворами.

Я сидів, закинувши ногу на ногу, й пристав мусив постійно крутити коліньми, щоб не замастити штани об мої брудні підшви. Однак на кожній третій вибоїні йому не вдавалось ухилитися, тож пристав стиха лаявся й витирав холоші рукавом сюртука, а потім рукав — іншим рукавом.

— Чуєш, приставе, — чомусь закортіло мені запитати. — А що, як усім прізвиська роздавали, — тобі забракло?

— Чому забракло? — не зрозумів пристав.

— Ну, а чому ж тобі замість прізвиська — та й ім'я по батькові вписали? Маринич...

— Мариніч, — виправив він. — Прізвисьце як прізвисьце...

— Угорське?

— Чому це угорське?

— Ойва! Та звідки ж мені знати, чому в тебе прізвище угорське!

Пристав іще дужче розгубився й дурнувато закліпав очима. Я не втримався — засміявся.

Аж ось пролунало гучне «тіру» візниць, і коні спинилися. Ненавмисне посунувшись трохи вперед на лаві, я лишив на холоші пристава жирний слід.

— Даруй, — сказав я, хоча мені було байдуже. Не до його штанів зараз... Дістав з-за пазухи складений учетверо малюнок, розгорнув і поглянув на нього ще раз. Жіноча рубінова підвіска з оправою у вигляді змії. Таку не переплутаєш ні з чим. Я зіжмакав малюнок і похапцем запхав його в кишеню на грудях пристава.

— І ще раз: рівно о дев'ятій! — сказав я. — Якщо, не приведи Господи, запізнишся — твоє угорське прізвище карбуватимуть із помилками цвинтарні каменярі.

Він кивнув.

— Тепер — найскладніше, — додав я. — Раніше об'являтися теж не можна! Зможеш запам'ятати обидві частини плану?

Пристав знову кивнув.

— Певен? Краще запиши. Не можна запізнюватись, але й приїхати раніше — теж не можна. Я розумію, що для поліції — це не так просто... Але якщо сьогодні мій день, то встигну виграти цю дрібничку й повернутися без вашої допомоги.

— Добре було б, — зітхнув пристав.

Він підняв був руку, щоб відчистити бруд на коліні, та потім із сумнівом поглянув на свій рукав, злегка колупнувши грязюку нігтем, й облишив цей намір.

— Та не трусися так, — сказав я йому. — Ви ж не Лисицю арештовувати будете, а мене.

— Так-то воно так... Але ж вламуватися будемо до Лисиці...

Я зневажливо поглянув на нього.

— Цупко він вас держить... Просто за ваші людські немочі, ге?

Пристав не відповів, втупившись у носакі своїх черевиків.

— Панове, приїхали! — гукнув візниця.

— Нащо так волати, — пробурмотів я, та все ж таки виринув з екіпажа.

Присмерк уже заткав високе київське небо, але мешканці Ямок економили на свічках — у вікнах іще було темно. «Наче в очах мертв'яка», — привіялось порівняння, і я подумки сплюнув через ліве плече, щоб відігнати похмуре передчуття. Все мине гладенько.

— А якщо програєте, а нас іще не буде? — спитав пристав.

«Тіпути тобі на язик...» — подумав я, але нічого не сказав. Натомість простягнув руку до його обличчя й «витягнув» із повітря гральну карту.

— Яка карта? — запитав.

— Валет, — здивовано відповів вражений фокусом пристав.

Я змахнув цією ж картою просто перед його носом і знову показав.

— А тепер?

— Король... — отетеріло пробурмотів він.

— А ти кажеш — програю... — і я відчинив дверцяга екіпажа.

Найближча корчма, якщо вірити п'яним згукам бадьорої бійки, була аж за поворотом. Поблизу ж — ні заїжджого двору, ні борделю, — самі лише халупи.

— Ти куди нас привіз, одоробало? — визвірився я на візницю.

— Куди приказали, пане. Третій поворот з Ямської, перед з'їздом до яру.

Я знову роззиринувся довкруг. Ну, тут — так тут.

— А вашому братові ніхто ніколи не казав, що жити бідно і жити по коліно в лайні — не одне і те ж?

— Окрут Ямської не тільки візниці живуть, пане, — мовив кучер. — А я... Я аж ген отам, через чотири гулиці.

— І що там, через чотири гулиці? Лайно трохи вищого сорту? Чи, може, біле?!

Візниця низав плечима й насупився.

У глибокій калюжі під ногами ще можна було розгледіти хмарини на посірілому небі. Стиснувши в правиці свій саквояж, я плигнув через калюжу.

— Зате ваш брат щовечора сюди зі всього Києва претється, ніби тут медом намазано... — пробурчав кучер.

— Ти ба, який розумака...

Екіпаж рушив, похитуючись на побитій дорозі.

Я озирнувся. Обриси домів майже розчинилися в сутінках, і лише силуети дахів чорніли в сірому небі. Обійшовши грязюку, став на узбіччі. Найприкріше, що зараз будь-який голодранець із шевським ножом міг зіпсувати весь план. А на моєму модному коричневому циліндрі наче написано було: «Прошу грабувати цього пана!». Але ж мені без циліндра — ніяк.

— Кого пан шукає? — долинув із підвороття за спиною чи то дитячий, чи то жіночий голос.